

[K. Axel Nielsen.]

delse talt om, at det i enkelte tilfælde kan være urimeligt, at moderen til et barn født uden for ægteskab kan bortadoptere det uden at spørge faderen. Det vedrører en anden lov, men justitsministeren vil måske udtale sig om sit syn på sagen.

De andre, accessoriske lovforslag giver mig ikke anledning til bemærkninger.

Hanne Budtz: Under behandlingen af det tilsvarende lovforslag i maj måned gav samtlige ordførere udtryk for ønsket om, at dette for alle familier og alle borgere i Danmark så vigtige lovforslag blev ivrigt drøftet i sommerens løb, sådan at man, når vi skulle genoptage drøftelsen i folketinget her i efteråret, vidste noget mere om, hvad befolkningen mener om det. Mange har udtrykt deres skuffelse over, at det i virkeligheden har været drøftet ret lidt; selv har jeg nu indtryk af, at der har været overordentlig megen interesse for det. Men grunden til, at man synes, der har været lidt tavst om det, er vel, at lovforslaget jo ikke indeholder revolutionære tanker, og det villé da efter min eller efter min gruppes opfattelse heller ikke være rigtigt, om ægteskabet eller ægteskabsinstitutionen skulle ændres revolutionært. Vi går ud fra stadig væk, at familien er det grundlæggende i samfundet, og at den lovgivning, som indeholdes i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning og i loven om ægteskabets retsvirkninger, er noget meget væsentligt for opbygningen i samfundet.

Men selvfølgelig er det da stadig væk frivilligt, om folk vil indgå ægteskab eller ej, og som jeg nævnte under den tidligere første behandling, kunne det måske undre nogen, at hele kapitlet om forlovelse er bevaret i lovforslaget. Mange mener, og det har jeg også været tilbøjelig til at mene, at det ikke rigtig svarer til tiden i dag. Jeg har set efter, og der er dog så sent som i 1966 afsagt en dom i henhold til disse paragraffer, men jeg ville tro, at det var et af de områder, der nok også kunne trænge til en fornyelse under lovforslagets behandling, og jeg mener, den foregående ærede ordfører havde ret i, at der er mange tekniske ting at ændre i den gældende lov. Jeg er også enig med justitsministeren i, at selv om han vil være med

til de ændringer, der blev foreslået tidligere, så er det det mest praktiske at drøfte et lovforslag med samme ordlyd som i første omgang.

Under ægteskabsbetingelserne er det jo ægteskabsalderen, der har haft den største interesse under drøftelsen, og når det tekniske forslag, om jeg så må sige, om myndighedsalderens nedsættelse til 20 år fremkommer, kommer vi jo også bort fra dette med at skulle søge forældrenes tilladelse ud over det 20. år. Jeg er personlig tilhænger af, at lovforslaget bliver formuleret på en sådan måde, at ægteskabsalderen er den samme for mænd og kvinder, og at de øvrige betingelser er de samme, herunder f. eks. også, at der kræves samtykke for begges vedkommende fra forældrenes side fra en vis alder indtil det 20. år; men min gruppe finder, at det er passende at nedsætte aldersbetingelsen til 20 år.

Vi er også tilfreds med, at lysningen og reglerne derom er blevet ændret, således at den ikke længere er obligatorisk. Og for med det samme at gå over til mæglingen i tilfælde af ægteskabets forestående opløsning vil reglerne blive lettere at praktisere; i øjeblikket kan der jo være umådelige hindringer, når en ægteskabssag er forestående.

Med hensyn til selve betingelserne for opnåelse af separation og skilsmisse er det jo stadig væk spørgsmålet om utroskab, der har optaget sindene mest. Jeg må erkende, at mange steder, hvor jeg har hørt drøftelse derom, har man fundet, at det under visse betingelser kunne være rigtigt, at utroskab alene gav adgang til separation, men mange mener på den anden side, at hvis vi opgiver utroskab som skilsmissegrund, bliver det simpelt hen ikke muligt i Danmark at få skilsmisse direkte, men så skal man igennem en separation forinden. Og så er der mange, der kan sige, at når separationstiden nu bliver nedsat til 1 år, hvad åbenbart alle er enige om, ja, så spiller det ikke så stor en rolle. Men det kan det jo gøre. Mange forestiller sig jo gangen i et ægteskabs opløsning som noget, der kan gøres fra den ene dag til den anden. I realiteten er det jo sådan, at der går lange tider; man skal dog igennem mægling og forhandlinger, møde hos det offentlige, hvad enten det er bevillingsmyndigheden